



בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 3015/09

בפני :
כבוד השופט ס' ג'ובראן
כבוד השופט ח' מלצר
כבוד השופט י' דנציגר

המערערת : מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב : פואד קדיח

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום
11.3.09 בתפ"ח 1118/06 שניתן על ידי כבוד השופטים : ב'
אזולאי – סג"נ, נ' זלוצ'ובר וצ' צפת

תאריך הישיבה : ד' באב התש"ע (15.7.2010)

בשם המערערת : עו"ד נעמי לולב

בשם המשיב : עו"ד צבי ששון

פסק-דין

השופט ס' ג'ובראן:

לפנינו ערעור המדינה על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום
11.3.2009 בתפ"ח 1118/06 (כבוד השופטים: ב' אזולאי, נ' זלוצ'ובר וצ' צפת).

ביום 24.9.2008 הורשע המשיב בעבירות של קשירת קשר לפשע לפי סעיף
499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ניסיון רצח לפי סעיף
301(1) לחוק העונשין; נשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין וחברות
בארגון טרור לפי סעיף 3 לפקודה למניעת טרור, התש"ח-1948.

לפי הנטען בכתב האישום המשיב נעתר לבקשת פעיל ארגון החזית העממית
ואחיינו (להלן: האחרים) ואחסן בבית אחיו שני מטעני נפץ. בהמשך לכך, הטמינם

המשיב יחד עם האחרים ואדם נוסף, לצורך הפעלתם כנגד טנקים של כוחות צה"ל. אולם, לא עברו במקום טנקים. אז, פרקו הללו את המטענים והמשיב שב ואחסנם בבית אחריו. בכל אותה העת נשא המשיב על גופו רובה מסוג קלצ'ניקוב. לאחר כשבוע הגיע אחד מן האחרים אל בית המשיב וביקש ממנו לשוב ולהטמין את המטענים, אך הוא סירב. במקביל, אף פנה אחד מן האחרים אל המשיב וביקש ממנו לדווח לו על תנועת כוחות צה"ל, המשיב הסכים, אך בפועל לא ביצע זאת.

ביום 11.3.2009 גזר בית המשפט המחוזי על המשיב שש שנות מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 6.9.2006 ושנים עשר חודשי מאסר על תנאי. בית המשפט קבע כי העבירות בהן הורשע המשיב הינן חמורות, בייחוד מאחר שלא מדובר באירוע חד פעמי אלא במסכת אירועים המעידה על מאמציו החוזרים והנשנים של המשיב לפגוע בביטחון המדינה. בית המשפט עמד על הצורך בהרתעה לנוכח עוצמת הסיכון הטמונה במעשים אלו. בעת גזירת העונש הביא בית המשפט בחשבון את חומרת העבירות יחד עם שיקולי הרתעה. אל מול העובדה כי המשיב נעדר עבר פלילי ובקשתו מבית המשפט לגלות כלפיו מידה של רחמים, שכן לדבריו לא היה חבר מעולם בארגון טרור, ולא אחת אף הגן על חיילי צה"ל בתקופת שירותו בכוחות הביטחון הפלסטינים ולא היתה לו כל כוונה לפגוע במדינת ישראל ובאזרחיה.

מכאן הערעור שלפנינו.

לטענת המערערת, בית המשפט המחוזי הקל בעונשו של המשיב במידה שאינה הולמת את חומרת מעשיו אשר תוצאתם הקטלנית נמנעה אך בדרך נס. וכן אינה משקפת נכונה שיקולי גמול, הרתעה והוקעה. עוד טוענת המערערת, כי העונש אינו עולה בקנה עם רמת הענישה שהותוותה על ידי בית משפט זה בעבירות דומות. כן, סבורה המערערת כי הנסיבות האישיות עליהן הצביע המשיב אינן חריגות ואינן מצדיקות הקלה בעונשו לנוכח חומרת מעשיו. בנוסף, מפנה המערערת לעובדה כי על שותפו של המשיב, אשר לא ניהל הליך הוכחות ויוחסו לו מספר מועט יותר של עבירות, נגזר עונש זהה לעונשו של המשיב, אשר מחדד את הרושם כי המשיב זכה בענישה מקלה.

מנגד טען בא כוח המשיב כי אין מקום להחמיר בעונשו של המשיב שעה שעל מפעילו נגזר עונש זהה. בא כוח המשיב הצביע על נסיבותיו האישיות של המשיב המעידות על אנושיותו הרבה ורגישותו. כמו כן, המשיב נשא דברים בפנינו, התנצל על

מעשיו, הביע תמיכה בשלום והתחייב שלא לשוב ולנהוג בדרך של אלימות ופגיעה בחיי אדם.

לאחר עיון בהודעת הערעור, ולאחר ששמענו את טיעוני הצדדים, הגענו למסקנה כי דין הערעור להידחות.

הלכה ידועה היא כי ערכאת הערעור תתערב בחומרת העונש שהוטל על ידי הערכאה הדיונית רק במקרים חריגים של סטייה ברורה ממדיניות הענישה הראויה (ראו למשל ע"פ 9097/05 מדינת ישראל נ' ורשילובסקי (לא פורסם, 3.7.2006); ע"פ 1242/97 גרינברג נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 3.2.1998); ע"פ 3091/08 טרייגר נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (טרם פורסם, 29.1.2009)). במקרה דנן לא מצאנו סטייה לקולה בעונש שנגזר על המערער המצדיקה את התערבותנו. אכן, מעשיו של המערער הינם חמורים ופוטנציאל הפגיעה בחיי אדם והסכנה הגלומה בהם הינו רב. אך לנוכח חלקו של המשיב בביצוע המעשים, שלא היה מוביל או יוזם כי אם מבצע, יחד עם העובדה שהוא סירב לשוב ולהטמין את המטענים פעם נוספת ולא מילא אחר הבקשה לדווח על תנועת כוחות צה"ל, אנו סבורים כי העונש שנגזר עליו הינו מאוזן ומביא לידי ביטוי בצורה ראויה שיקולי גמול, הרתעה וענישה לצד נסיבותיו האישיות ונסיבות ביצוע העבירה.

סוף דבר, אנו דוחים אפוא את הערעור.

ניתן היום, ט' באב התש"ע (20.7.2010).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט